

Chương 49

Ellie nhảy căng lên khi cửa cho chó kêu lách cách và Elmo lao vào bếp. Nàng nghe thấy Zack thở hắt ra với thái độ có lẽ là thất vọng. Hay đây chỉ là những suy nghĩ mơ màng về phía nàng? Định thần lại, nàng cầm miếng giẻ và lau phần mặt bếp lát đá hoa cương nàng đã làm bẩn sữa ra.

“Không phải lúc đi dạo đâu,” Zack nói với Elmo, nó vẫn đang sủa nặng lên và nhảy tung tung như con cá hồi mắc cạn. Anh lắc đầu với nó, rồi đầu hàng và nói, “Khi thật, thôi đi nào.” Anh với lấy chiếc dây dắt màu đỏ treo trên móc ở cửa sau. Đây là hành động báo cho Elmo biết nó phải thôi đùa nghịch và đứng yên để Zack gài dây vào vòng cổ cho nó. Trong khi Zack cúi xuống định làm thế, Elmo vẫn chạy lon ton vòng quanh, làm một cú quay đầu nhanh như cắt và lại lao ra ngoài bằng cửa cho chó.

“Nó chơi trò gì vậy?” Zack nhú mày và lại treo cái dây lên.

Ellie tới bên cửa sổ. Elmo đang chạy quanh vườn, cứ nhảy lên nhảy xuống chỗ bức tường. Rồi tự dừng, vẫn sủa ăng ăng một cách ồn ào, nó lại lao vào bếp. Ellie nhắc điện thoại gọi cho Geraldine nhà kế bên.

“Không có ai nhắc máy.” Nàng nhìn Elmo, rồi nhìn Zack. “Cô ấy có nói đi đâu không?”

Anh lắc đầu. “Không.”

“Chìa khóa dự phòng đâu nhỉ?”

“Cuối tuần trước cô ấy mượn khi chị cô ấy đến ở, giờ vẫn chưa đưa lại.”

“Xem xem cô ấy có ở trong nhà không vậy.” Ellie mở cửa bếp. Hai người với một con chó nhảy qua bức tường thấp. Nhìn qua cửa sổ phòng bếp của Geraldine thì chẳng thấy gì nhưng Elmo vẫn cứ tru lên cực kỳ lo lắng. Gọi tên Geraldine cũng không thấy trả lời.

“Thôi để tôi thử.” Ellie cởi chiếc áo len hồng, đưa nó cho Zack và nhìn lỗ cho chó ở cửa sau nhà Geraldine.

Cứ nghĩ là mày gầy đi, nghĩ thế đi.

“Cô qua lọt không đó?” Zack nhìn về ngò vực; cái lỗ này thiết kế cho chó cỡ vừa.

“Cảm ơn anh đã bỏ phiếu tín nhiệm tôi nhé.” Nàng đập cho anh một cái. “Nếu tôi mắc kẹt thì là lỗi của anh đã mua quá nhiều bánh rán vòng đấy. Cảm

anh ghi hình vụ này cho lên Youtube. Rồi.” Nàng tháo bỏ đôi giày. “Anh phụ trách cái cảm biến nhé.”

Thế này có khôn ngoan không? Nếu nàng bị kẹt, liệu có phải gọi mấy anh lính cứu hỏa tới phá cửa không? Nhỡ người ta sẽ phải nạy nàng ra thì sao? Ellie quỳ xuống đợi Zack tháo bộ phận cảm biến khỏi cổ Elmo. Anh giữ nó ngay bên lỗ chó chui để nàng có thể mở tấm lật lên.

“Tốt nhất là đừng có cười tôi.” Không còn nhìn thấy anh nữa, Ellie cho tay vào trước rồi vặn vai để lách qua.

Ở bên trên, Zack nói, “Chả dám mơ.”

Chắc chắn là anh đang cười. Nàng cầu trời váy nàng không bị kéo lên. Rồi, qua được nửa người rồi. Tiếp đến là hông và mông. Sẽ chật vật lắm đây. Ellie chuẩn bị tinh thần, nàng nói, “Nếu tôi không qua được chỗ này thì anh cũng đừng gọi cứu hỏa đấy. Cứ để tôi ở đây cho đến lúc giảm đủ cân.”

Nhưng cuối cùng nàng cũng chui lọt. Vừa đủ lọt. Trong khi đang lồm cồm đứng dậy, nàng chợt nhận ra có thể hai người đã phản ứng thái quá. Có thể Geraldine đã đi ra ngoài thăm bạn bè. Hoặc là thế hoặc là bà đang tắm ở trên gác hay đang ngủ trưa, còn Elmo làm trò siêu-nhân-chó-cứu-người chỉ là để đùa vui mà thôi.

“Cô Geraldine?” Nàng gọi to trong khi Elmo lao vào cửa lật ngay sau nàng. “Cô Geraldine?”

Rồi nàng nghe thấy tiếng Geraldine yếu ớt đáp: “Ellie à? Ồn Chúa. Ta ở trên này.”

Ellie quay lại, mở khóa và chột cửa bếp để Zack vào. “Cô ấy ở trên gác.”

Họ theo Elmo lên tầng trên cùng. Geraldine đang nằm ngay trước cửa phòng ngủ, cuốn tạp chí Wond Medicine quấn mép bên phải và cây gậy bên trái.

“Ky binh đã đến.” Bà cố nở nụ cười yếu ớt khi nhìn thấy hai người. “Đừng động vào ta. Ta vừa bị gãy xương đùi phải.”

Zack đã gọi xe cứu thương. Elmo liếm tay Geraldine và bà xoa tai nó về biết ơn. “Mày thông minh lắm. Mày sửa mã Morse với hai người đó à?”

“Cô cứ nghĩ là việc bắt nó xem mấy cái DVD về chú chó Lassie giờ đã có tác dụng đi.” Ellie quỳ xuống trên tấm thảm cạnh bà. “Sao cô lại bị thế này?”

“Trên tường có con nhện to đùng, ta cuộn quyển tạp chí lại rồi cố đập nó. Nhưng nó né được. Ta lại đập phát nữa.”

Geraldine bực tức nói. “Thế rồi ta mất thăng bằng và khụy xuống như một cái cây.”

“Quả báo đầy cô ời,” Ellie nói.

“Chẳng cần cháu phải nói. Ta nằm đây được hai mươi phút rồi và con nhện kia cứ nhìn ta cười đều suốt.”

Ellie nhìn theo ánh mắt của Geraldine và ré lên; quả là con nhện vẫn ở trên tường, trông thật nham hiểm, đường kính của nó phải gần tám phân.

Zack cúp máy. “Rồi, xe cứu thương đang trên đường tới.”

“Cảm ơn các cháu đã tới cứu ta. Ôi trời,” Geraldine thở dài. “Họ chuẩn bị khiêng ta đến bệnh viện.” Bà nhìn Ellie. “Cháu giúp ta chuẩn bị ít đồ mang theo nhé?”

“Không sao ạ. Zack ời, anh giết con nhện nhé?”

“Cái gì cơ? Để rồi tôi cũng bị giống Geraldine á? Để nó sống đi. Tôi xuống nhà xem xe cứu thương tới chưa.”

Khi anh đã đi khỏi, Geraldine lẩm bẩm một cách thích thú. “Giống hệt ông chồng ta. Rất sợ nhện nhưng thà chết chứ không bao giờ thú nhận.”

Nhất thời Ellie thấy mình lưỡng lự; nàng có nên tỏ lộ với Geraldine không nhỉ? Rồi nàng bắt gặp ánh nhìn tinh nghịch trong mắt bà và tỉnh táo trở lại. Chia sẻ với bà cảm xúc của nàng về Zack rõ ràng là việc điên rồ. Khả năng tự chủ của Geraldine chẳng hơn được mấy cô nàng Wag bị bò đá là bao.

“Đừng lo lắng cho Elmo. Chúng cháu sẽ chăm sóc nó.” Nàng đứng dậy và trong thâm tâm tự nhủ phải kéo khóa miệng lại. “Túi của cô ở đâu ạ? Cô muốn mang những gì đi?”

Zack theo Geraldine tới bệnh viện University College và đợi cùng bà tới khi bà vào phòng Cấp cứu rồi được nhận phòng bệnh. Ngay sáng mai người ta sẽ tiến hành phẫu thuật để gắn đinh và cố định cấu trúc bên trong cho bà, cơn đau cũng đã được kiểm soát. Trên đường về, anh nhận được tin nhắn từ Ellie:

Lịch trình của anh tôi xử lý xong rồi, đã sắp xếp lại các cuộc họp. Tôi đưa Elmo đi dạo, 6 giờ sẽ về. Hỏi thăm Geraldine hộ tôi và Elmo nhé xx

Khỏi cần nói cũng biết mấy nụ hôn là dành cho Geraldine, không phải cho anh. Nhưng điều đó không ngăn được anh nhìn đi nhìn lại tin nhắn đó tới ba lần. Khi taxi tới Primrose Hill và đường Regents Park, anh đột nhiên bảo tài xế dừng xe. Cả ngọn đồi đang tắm trong ánh nắng và còn rất nhiều người qua lại. Thẳng tiến lên đỉnh đồi, anh để ý tìm Ellie. Chiều nay anh thề rằng thái độ của nàng với anh đã thay đổi; cứ nghĩ đến thôi là những cảm xúc khát khao trong anh bao lâu nay lại trở dậy. Anh rất muốn hôn nàng, và khi anh sắp sửa hôn được nàng rồi thì Elmo lại lao vào bếp qua cái lỗ chó chui.

Rồi anh nhìn thấy nàng. Đến đỉnh đồi, Zack thấy lóe lên một ánh hồng. Họ kia rồi, Ellie với mái tóc đen dài tung bay và Elmo thì vẫy đuôi hào hứng chờ nàng tung quả bóng đỏ của nó lên không trung rồi lao theo. Ellie đợi đến khi nó bắt được quả bóng rồi chạy ngược lại. Khi Elmo bắt kịp nàng, nàng đang nằm trên cỏ giả vờ ngủ. Với một cú nhảy thật lực, nó hạ cánh ngay trên bụng nàng và thả quả bóng trên ngực nàng. Nàng cười lăn lộn và nhắc nó lên không trung, làm Elmo sủa vang sung sướng và đập chân điên cuồng. Sau đó Ellie ném quả bóng và cả hai lại đứng dậy, đuổi theo bóng.

Nàng không hề biết anh đang ở đó, Zack không muốn đi đâu nữa. Anh có thể đứng đó mãi mà ngắm nàng; vẻ vô tư thuần khiết của nàng thật khôn cưỡng. Chìm đắm trong niềm khao khát đang trở dậy, hôm nay anh đã quyết định. Sau những chuyện hôm nay, chắc chắn anh đã có cái cơ hoàn hảo để mời nàng tới nhà ăn tối. Hai người có thể nói chuyện về Geraldine, bàn việc chăm sóc Elmo trong mấy tuần tới, có thể tái hiện lại khoảnh khắc tương như đáng nhẽ đã xảy ra nếu con Elmo quái quỷ không lao vào bếp và phá đám họ. Vừa rồi anh đã hỏi Ellie liệu nàng có thể trông Elmo nếu anh phải ở lại bệnh viện không, nàng đã nói là không sao, tối nay nàng không gặp Joe.

Đúng là một tin tốt. Tối nay anh ta không ở bên Ellie. Dù anh ta đang ở đâu thì cũng thật đáng đời.

“**Ê!**” Nhận ra bóng người đang đi về phía mình, Ellie vẫy tay loạn xạ.

Tới khi hai người gặp nhau, nàng nói, “Không thể tin nổi cậu lại bắt tớ làm việc này.”

“Đừng có như thế. Vui mà.”

“Vui gì mà vui. Cậu vừa bảo tớ là sẽ kinh khủng lắm cơ mà. Cậu chỉ muốn tớ chia sẻ đau khổ thôi.”

Nhưng Ellie vẫn cười; nàng không thể dừng được. Hai mươi phút trước Roo gọi cho nàng, tha thiết muốn nàng giúp. Brian, một anh chàng gần năm mươi tuổi với bệnh gàu vô phương cứu chữa, là kiểu người mà bạn thực sự hy vọng sẽ không phải ngồi cạnh trên xe buýt. Cũng là một tình nguyện viên cửa hàng từ thiện với Roo, anh nói liên hồi và hơi gàn dở, anh làm mọi người phát điên bởi lòng nhiệt tình không đúng chỗ với... ừm, với mọi thứ bạn có thể nghĩ ra được.

“Thôi rồi, cũng đúng.” Roo thú nhận. “Nhưng anh chàng đó chẳng có bạn bè gì cả. Anh ta đã tham gia một hội đóng kịch không chuyên để thử kết bạn mà không xong. Tớ biết nói sao giờ?”

Hôm nay là đêm mở màn vở kịch đầu tiên của Brian, tổ chức trong tiền sảnh đột nát của một nhà thờ ở Crouch End. Chiều nay anh ta đã rất hãnh diện tặng Roo hai vé đi xem. “Đây là vé cho bạn bè và gia đình,” Roo giải thích trong khi nài nỉ nàng trên điện thoại, “anh ta có mời được ai khác nữa đâu. Xin cậu đây xin đây, đi cùng tớ đi.”

Thề trở thành một người tốt là một việc rất đáng ngưỡng mộ, nhưng kéo người khác xuống cùng mình thế này thì chẳng hay ho tí nào. “Vi nếu một mình tớ đi,” cô phân trần, “Brian sẽ nghĩ đây giống như một buổi hẹn hò. Thế thì sau đấy anh ta sẽ đòi đưa tớ về tận nhà mất.”

Ellie che mắt cho khỏi nắng, nhìn Elmo sung sướng vật lộn với một cặp chó khác để giành lấy quả bóng của nó và cuối cùng lăn lông lốc theo triền đồi rợp cỏ. “Mấy giờ phải có mặt ở đó?”

“8 giờ là mở màn. Nhưng Brian nói nếu muốn có chỗ tốt thì phải có mặt ở đó lúc 7 giờ.” Roo nghiêng đầu sang một bên. “Đó có phải anh chàng tớ đang nghĩ tới không nhỉ?”

Ellie nhìn theo ánh mắt của Roo và thấy bụng nàng hơi thắt lại khi chợt trông thấy Zack.

Lại nữa. Lần nào việc này cũng xảy ra vào những lúc không ngờ nhất.

Nàng gật đầu. “Zack đấy.”

“Tớ cũng đoán thế. Người đâu mà đẹp thế.” Roo nhướn lông mày tinh quái. “Đừng có sốc thế. Tớ không làm gì đâu.” Cô cười toe. “Chỉ định nói ra cho cậu biết thôi, trong trường hợp cậu không để ý.”

Trong trường hợp nàng không để ý. Trời ơi, nếu được như thế có phải đời sẽ dễ thở hơn không. “Chào anh!” Ellie tỏ vẻ vui mừng thái quá khi Zack tiến đến chỗ hai người. “Geraldine thế nào rồi?”

“Cô ấy ổn rồi, mọi thứ đã lo xong xuôi.” Anh gật đầu chào Roo. “Cô là Roo phải không? Cuối cùng cũng gặp. Tôi nghe kể về cô suốt.”

“Tôi cũng thế.” Roo gạt kính râm lên đầu và tươi cười với Zack. Đúng lúc đó Elmo lao tới, lưỡi thè ra, đuôi ngoáy loạn lên như chân vịt.

“Cô bảo là đưa nó đi dạo,” Zack nói, “nên tôi nghĩ tôi sẽ gặp cô ở đây.”

“Tôi cũng mừng anh tới đây,” Roo thốt lên. “Nếu anh không quay về kịp, chắc Ellie sẽ lấy có phải ở nhà trông chó. Nhưng giờ anh ở đây thì tốt rồi, tối nay chúng tôi ra ngoài được rồi!”

“Cậu nói nhiều quá đó.” Ellie nhìn Zack. “Cảm ơn nhé.”

Zack hơi khựng lại một chút xíu, rồi anh nói, “Thế hai cô đi đâu?”

“Đến nhà hát. Xem kịch. Sẽ kinh khủng lắm.”

“Cái đó chưa biết à nha,” Roo nói.

“Thế mà nói chưa biết.” Ellie lắc đầu. “Cậu bảo Brian đóng vai một tay tung hứng người Tây Ban Nha thích hát hò. Cậu cũng bảo là anh ta xanh dờn, điếc lòi và không biết tung hứng còn gì.”

“Ừm, bọn mình sẽ đi, thỏa thuận thế rồi.” Roo đeo lại kính râm. Lấy dây dắt từ tay Ellie, cô đưa cho Zack. “Chúng tôi phải về nhà thay đồ đã. Bai nhé.” Cô hé một nụ cười với anh. “Khi nào gặp nhau nhé.”

“Tôi cá là anh đang ghen tị.” Ellie đảo mắt nhìn Zack. “Giá mà chúng tôi có vé thừa để anh đi cùng nhỉ, nhưng có vẻ nhiều người muốn xem kịch lắm.”

“Cháy vé chứ còn gì nữa.” Roo ngoái lại nói trong lúc đi xuống đồi.

Ellie cúi xuống xoa xoa tai Elmo. “Tạm biệt cưng, gặp mày ngày mai nhé.”

Lại một kế hoạch nữa đi tong.

“Chào cô,” Zack nói.